

Широкъ мъжки гръбъ се е извилъ въ тъмния жгълъ до вратата, подъ него нѣкой се върти и хрипти:

— Богдане... Богдане...

Хваща мъжа за шията. Ржката му се впила въ здраво, тежко месо. Замахва и го удря по главата. Шията омеква. Богданъ издръпва всрѣдъ стоята чуждия мъжъ, а изподъ него се подема единъ женски викъ и стихва.

— Припадна... — минава презъ ума на Богдана. — Припадна... — повтаря той и оставя чуждия мъжъ.

Другиятъ се изправя тежко.

— Е... — сумти непознатиятъ и се върти наоколо, а ржката му попада на обърнатия столъ. — Е...

Богданъ чака. Когато замахва съ стола къмъ него, той се навежда и се хвърля въ краката му. После и двамата се търкалятъ по земята. Удрятъ се. Хапятъ се. Богданъ събира всичката си сила. Тѣлото му пръщи отъ напънъ. И все пакъ не може да отмѣсти другия, който е много по-тежъкъ, и по-силенъ, и по-здравъ.

— Жжжж... — скимти Богданъ и се мъчи да изтръгне лѣвата си ржка отъ желѣзнитѣ клещи на другия. — Ще я счупи... Ще я счупи...

Отъ болката умътъ му се избистря. Она е посиленъ. Она е звѣръ. А сега? ...

Той се свива, тежъкъ ударъ отъ юмрукъ го килва напредъ. Но той вече улавя дръжката въ пояса си, вади дългата до безконечность кама и замахва назадъ. И още веднажъ.

Другиятъ бавно го отпуска. Хлипти тежко и се свива на една страна. Опитва да се изправи, но